



JAKUB 1

ZPRAVODAJ PŘÍBRAMSKÉ FARNOSTI SV. JAKUBA

nákl. na tištěné číslo 7 Kč



XXVII. ročník, 8. 9. 2019

PRÁZDNINOVÉ KOČIČÍ ZAMYŠLENÍ

Dlel jsem onehdá v jednom menším českém městě, a jsa žízni, poněvadž bylo horké léto, navštívil jsem jednu ze zdejších kaváren, bych se v ní občerstviti mohl. Kavárna to byla velmi příjemná, zařízená tzv. rustikálně, ale prvotním impulsem k tomu, že jsem vešel právě sem, byl její název: jmenovala se „U Kocoura“, přičemž právě zde bylo naplněno ono proslulé „nomen omen“, neboli název kavárny korespondoval s tím, co bylo lze spatřiti uvnitř.

V jednom z rohů se totiž na vyvýšeném podstavci, jakémsi piedestalu, ne zcela nepodobném malému oltáříku, líně rozvaloval uprostřed všelijakých kočičích artefaktů krásný živý černý kocour. Netřeba tedy zdůrazňovat, že kavárna si získala od prvního okamžiku mé sympatie coby nadšeného „kočkaře“ a šťastného majitele tří kočičích exemplářů.

I další vnitřní zařízení a výzdoba byly velmi příjemné, jak již bylo zmí-

něno, rustikální, což mimo jiné znamená, že na stěnách visely plechové cedule se starými, ještě předválečnými reklamami a na poličkách byly staré radiopřijímače, gramofony a kuchyňské nádoby našich prababiček.

A právě mezi tímto starým opotřebeným nádobím visel na stěně hezký vyřezávaný kříž i s postavou ukřižovaného Krista. A poněvadž mě po dvou kofolách přepadlo poněkud rozjímavé rozpoložení, povzdechl jsem si: „Tak vidíš, Ježíši, kam jsi to dopracoval. Ty si tady visíš mezi takovým harampádím a támhle naproti postaví kočce málem oltář.“

Vzápětí mne ale napadlo: co když je to v pořádku, co když to tak má být? Samozřejmě netvrdím, že bychom kočkám měli stavět oltáře, nejsme přece staří Egypťané. Ale co když pohled na Ježíše na periférii, na okraji společnosti, je pouze jiným vnímáním téže slávy?

Ano, náš Ježíš je, samozřejmě mimo jiné, Ježíšem Eucharistie, katedrál, zdobených svatostánků a zlatých

monstrancí osázených drahokamy. Ale není tentýž Ježíš také Ježíšem chudoby a ponížení? Ježíšem každodenní tvrdé a vysilující práce?

Vždyť Ježíš se nenarodil v záři palácových světél, ale podle tradice v chudičkém chlévě. Nebyl rozmazleným feudálním filosofem se špičkovým vzděláním, ale obyčejným tesařem. Přijal naše lidství ne jako herec roli, ale zcela a úplně se s ním identifikoval. Doslova si je „vychutnal“ se vším všudy. Také pracoval s nástroji, které, kdyby dokázaly přežít ona dvě tisíciletí, by byly možná oním „harmpádím“ tvořícím rustikální výzdobu dnešních kaváren.

Nemyslím si tedy, že kříž mezi nádobím, které, trochu pateticky řečeno, provází tvrdou a každodenní práci celých generací, ubírá Ježíšovi na důstojnosti. Spíš naopak. Činí ho pravdivějším a nám bližším a srozumitelnějším.

P. Jan Primus

VÍTE TO?

- **Modlitba maminek 23. září 2019** ve 20.00 na faře
- **Farní rada se sejde 16. října 2019** v 19.00 na faře
- **Úklid farní půdy 12. října 2019** od 9.00

Pravidelné bohoslužby od 1.9.2019

Kostel sv. Jakuba Příbram:

- Neděle v 10.30 hod. (první neděle v měsíci pro děti) a v 18.00 hod.
- Úterý v 18.00 hod., středa v 8.00 hod., pátek v 8.00 hod.

Suchodol:

- Neděle v 8.00 hod.

Višňová:

- Neděle v 9.15 hod.

Aktuální informace naleznete na www.farapribram.cz

ROZHOVOR

Dnešní rozhovor je s naším novým panem farářem Janem Primusem.

Jak dlouho jste již v Příbrami a jaké máte z Příbrami první dojmy?

V Příbrami jsem od letošního 1. července, kdy se celkem pravidelně mění v pražské arcidiecézi personální obsazení některých farností. Ostatně Příbram pro mě není úplně neznámým prostředím, protože po „přeslici“ z Příbramska pocházím rodem a po „meči“ mne s Příbrami spojuje desetiletý trist mého otce, který strávil v 50. letech z velké části na Bytízu jako politický vězeň. Pokud jde o mé první dojmy z Příbrami, tak ty jsou veskrze pozitivní, už proto, že jsem se doposud setkal pouze s vlídným a přátelským přijetím a vstřícností zdejších farníků.

Vaše cesta k nám do farnosti nebyla přímá - pracoval jste nejdříve jako učitel, potom u policie a po kněžském svěcení jste nastoupil do jiné farnosti.

Po maturitě na gymnáziu jsem nastoupil na jednu ze základních škol na pražském Jižním Městě coby učitel dějepisu a tělesné výchovy na II. stupni. Pak ale přišel listopad 1989 a tím pádem již nic nebránilo tomu, abych si splnil svůj dětský sen stát se policajtem, což do té doby vzhledem k mé rodinné společensko-politické „anamnéze“ dost dobře nešlo. U policie jsem pak vydržel celých 15 let, až do roku 2005 v různých funkcích počínaje hlídkovou službou přes tzv. operačního důstojníka až do pozice zástupce ředitele jednoho z obvodů. Při zaměstnání jsem byl víceméně „dotlačen“ k absolutoriu Policejní akademie ČR v Praze na Lhotce (bývalé VŠ SNB). Ovšem poměrně záhy poté jsem k překvapení celé rodiny, známých, spolupracovníků, přátel (a vlastně i sebe samotného.....) opustil řady ochránců zákona a nastoupil do kněžského semináře v Olomouci a posléze v Praze, s vydatnou Boží pomocí to dopracoval až k jáhenskému a kněžskému svěcení, po němž následovalo v poměrně rychlém sledu působení v několika farnostech. Jako první to byla Praha - Lhotka, téměř na dohled od mé bývalé policejní alma mater, následovaly farnosti Praha – Stodůlky, Kralupy nad Vltavou a nakonec má

první samostatná farnost Zdislavice, kousíček od středočeské Vlašimi. No a teď tedy Příbram...

Jak Vás formovala Vaše rodina, že jste dospěl až ke kněžskému povolání?

Mé kněžské povolání, upřímně řečeno, nebylo příliš ovlivněno působením rodiny, protože rodiče byli sice věřící, ale ne, jak se dnes říká, praktikující. Krom toho má touha po kněžství přišla až v poměrně zralém věku, po relativně dlouhém období, kdy jsem já sám víře a Kristu příliš mnoho nedával a spíše žil světskými radostmi a starostmi. Hlubší vztah ke Kristu se začal formovat nenásilně a postupně, až jsem dospěl k poznání toho, že společenství s Kristem nelze budovat pouze coby náplň volného času nebo tak nějak na „vedlejšák“, ale zcela a „na plný úvazek“. Vždyť přece nelze nedat Kristu to samé, co On dal a dává nám, tj. sebe samotného. Sice od tohoto poznání k touze po kněžství bylo zapotřebí ujit ještě velmi dlouhou cestu, ale tím to pro mě vlastně všechno začalo.

Ráda bych se ještě zeptala na Vaše zájmy, záliby. Přivezl jste si sebou na faru kočky. Jak se jmenují a čím jsou zvláštní?

Mojí největší zálibou je cestování, rád poznávám cizí kultury, cizí gastronomii, to jak lidé v konkrétních částech světa žijí. Mým „snem“ je navštívit země všech světových kontinentů,

což se mi z jedné poloviny již podařilo. Ještě „zbývá“ kontinent americký (severní i jižní) a naši milí protinožci. Miluji válení se v horkém písku pláží vyhrátých (a kýčovitě modrých) jižních moří (a dokonce mi ani nevadí „vůně“ všudypřítomných dočervena „grilovaných“ německých turistů.....). Kromě toho jsem se vždy snažil sportovat, byť to na mě už dnes není příliš vidět. Závodně jsem hrál fotbal a na vrcholové úrovni provozoval judo, dlouhá léta trénoval fotbalové žáky (m.j. Sparta, Bohemians). Nyní se snažím tužit tělo v příbramském „fitku“ a v rámci možností i tréninky izraelského bojového systému „Krav maga“. Dalším mým velkým koníčkem, dá-li se to tak vůbec nazvat, jsou mé tři zmíněné kočky (rozmazlené mrchy :-), které mi laskavě dovolují bydlet s nimi na jejich faře a s nimiž sdílím nejenom domácnost, ale občas i lože. Dvě z nich jsou čistokrevné, tzv. papírové - habešský kocour Schimanski alias Šimon (papírově Percy Rosa Glauca), thajská kočka Žofka (neboli Rachel von Thai Mystery) a třetí je zatoulaná česká mourinka jménem Margareta, alias Marge Simpsonová (papírově Karla von Bahnhof), která se na mou tehdy ještě zdislavickou faru velmi asertivně přimňoukala coby malé drzé kotě předloni na podzim.

Za rozhovor děkuje Lída Chourová

SVÁTOSTI – ÚVOD

Svátostem se věnovaly koncily, byly o nich napsány spousty knih a odborných publikací. Pokusím se jednotlivé svátosti (nauku o svátostech) přiblížit v článkách v našem farním časopise. Pro některé čtenáře to bude oprášení známých informací. Pro jiné možná budou impulzem k otevření odborné literatury. Pro všechny čtenáře se snad články stanou užitečným příjemným chvíl při popíjení nedělní kávy. Pojdme se tedy podívat, co to ta svátost vlastně je.

Pojem svátost vznikl v roce 1147, kdy se od sebe odlišily pojmy svátost a svátostina. Jaký je rozdíl mezi svátostí a svátostinou? Svátost můžeme definovat jako viditelné znamení neviditelné Boží milosti. Svátostí je sedm. Pro zajímavost: dogmatem není počet sedmi svátostí, ale naplnění pojmu svátosti: ustanovení Kristem, vnitřní milost ospravedlnění a vnější znamení. Vnější znamení se skládají ze slova a prvku, které vnímáme smysly – slovo udělovatele během liturgického úkonu („N., já tě křtím...“) a věčný prvek (voda, olej, chléb a víno) nebo symbolické jednání (vkládání rukou). Svátostiny mohou být jak samostatné obřady, tak také vysvětlující ceremonie při udělování svátostí. Mezi svátostiny patří například přímluvná modlitba za lidi v určitých životních

podmínkách, žehnání předmětů denní potřeby, ale také bytu, pracoviště, kultovních předmětů, osob, které získávají církevní pověření.

Nyní se podívejme na to, co má dále společného všech sedm svátostí. Svátosti ustanovil Kristus, jsou určeny k posvěcování člověka (tedy k tomu, aby se člověk více přibližoval k Bohu), k budování Kristova těla (církve) a k Boží oslavě. Svátosti víru předpokládají a rozmnožují, jsou tedy svátostmi víry. Svátosti se uskutečňují v církvi a jsou chápány jako projevy života církve, jsou jedny ze základních charakteristik života katolické církve. Ke každé svátosti patří: 1. hmotný prvek: materie, 2. slova: forma a 3. osoba udělovatele, která svátost uděluje s úmyslem konat to, co koná církev. U všech svátostí jsou důležité tři časové úseky: příprava na přijetí svátostí, vlastní přijetí svátostí a mystagogie – tedy uvádění do Kristova tajemství, do tajemství víry, duchovní doprovázení po přijetí svátostí. Odkaz na všechny svátosti najdeme v Písmu (odkazy si přiblížíme postupně, tak, jak budeme procházet jednotlivé svátosti).

Poprvé na synodě v Kartágu v roce 411 bylo prohlášeno, že uskutečnění svátosti nezávisí na subjektivním stavu jejího udělovatele (neuskutečňuje se spravedlností člověka). I špatný

kněz, který použije správné materie a formy a má minimálně úmysl dělat to, co dělá církev, realizuje svátost. V podstatě ta samá myšlenka, se kterou se můžeme setkat i dnes, je od 13. století vyjádřena pojmem *ex opere operato* (= prostým udělením), což znamená, že zprostředkování milosti, která působí ve svátostech, není vázáno na subjektivní svatost udělovatele, protože ve svátostech působí spásu sám Bůh.

Svátosti mohou být rozděleny (např. podle KKC) do tří skupin: svátosti iniciační (vedení do křesťanského života) – křest, biřmování a eucharistie, dále svátosti uzdravení – smíření a pomazání nemocných a třetí skupinu tvoří svátosti, které slouží společenství a poslání věřících – svátost kněžství a svátost manželství. V příštím čísle Jakuba se budeme věnovat první iniciační svátosti - svátosti křtu.

Použitá literatura: FRANTIŠEK, papež: Lumen fidei, encyklika o světle víry z 5. 7. 2013; KAPLÁNEK, Michal: Pastorační mládež; Katechismus Katolické církve (KKC); KUNETKA, František: Úvod do liturgie svátostí; MÜLLER Gerhard Ludwig: Dogmatika pro studium i pastoraci; OPATRŇ, Aleš: Pastorační svátosti.

Petr Janoušek

| |
|-----------------------|
| KULTURNÍ REVUE |
|-----------------------|

Neumělcům života*Marek Vácha, Cesta 2014*

Knihy katolického kněze Marka Váchy mám velmi rád. A nejen knihy, měl jsem to štěstí se naživo zaposlouchat i do jeho přednášky. A člověk si ani neuvědomí, že utekla hodina. Mohl bych ho klidně poslouchat dál a dál. Na knihu Neumělcům života jsem narazil doma náhodou. Hned jsem se do ní pustil a opět mě velmi oslovila.

Na internetu jsem k této knize našel tuto anotaci: V první části knihy je zvyrazněna radost člověka z bytí, radost z Boha, radost z tvorby, radost z rozhodnutí, radost z toho, že všichni jsme pozváni k umění a že zadáním člověka je být obrazem Božím. Ve druhé části důsledky, kam až může odpovědnost člověka za jeho vlastní osud zajít. Bůh, který si natolik váží člověka, že neudělá nic proti jeho vůli, byť by tato vůle byla destruktivní nebo sebedestruktivní. Vyšší než zvířata, menší než andělé, mezi zemí a nebem je člověk. „I já se tě ptám, Bože, za koho mě lidé pokládají. A když se to všechno s lehkou sebeironií dozvím, pak se po chvíli ticha zeptám: Bože, a za koho mě pokládáš Ty?“

Nebudu se zde neuměle o knize více rozepisovat. Raději uvedu úryvek z jedné z prvních kapitol knihy: Mám otevřené srdce, lásku a pochopení pro nesmělé chlapce, pro které si při dámské volence zpravidla nikdo nepřijde, mám otevřené srdce pro dívky, pro které nikdy nikdo nepřijde při volence pánské, pro dívky, jejichž sebevědomí je na nule a kterým nikdy žádný muž nedá přednost ve dveřích, protože ani nezaznamená jejich existenci, pro chlapce a dívky, kteří se při různých, zpravidla nevhodných příležitostech červenají a je jim trapně. Žehnám váhavým a nechápavým, zmatkařům a antihrdinům života, kteří jsou příliš nejistí na to, aby řekli správné slovo ve správnou chvíli, a pak si to dlouze vyčítají. Kterí jsou měsíce a roky hluboce zamilovaní, jen se to nikdy neodváží ani naznačit, natož pak říct, neboť se domnívají, že stejně nemají šanci. Kterí byli vychováni zároveň do lásky a citlivosti a zároveň do velkého strachu z hříchu a z porušení různých náboženských pravidel. Nechci říct, že je to tak všechno správně a že bychom na sobě všichni neměli pracovat, ale v tuto chvíli nic nežádám, žehnám a přijímám věci a povahy tak, jak jsou...

Jan Cikler

VSTANU A PŮJDU.

Překvapilo mě, kolik osob v Písmu učinilo nějaké rozhodnutí, po kterém následoval pohyb - „vstali a šli“. Svou roli v přijmutí rozhodnutí mohla hrát například povaha dotyčného, situace, v níž se nacházel anebo podnět či osoba, která dovedla člověka k onomu rozhodnutí.

Například v podobenství o Marnotratném synovi mladší syn, který byl ve velké nouzi (hynul hladem – nemohl jíst ani slupky, které měli vepři) dospěl k rozhodnutí - Vstanu, půjdu k svému otci (Lk 15,8). Celníka Matouše, který seděl v celnici, povolal Ježíš, Matouš vstal a šel za ním (Mt 9,9). Učedník Kleofáš a jeho kolega poznali při lámání chleba zmrtvýchvstalého Krista, vstali a vrátili se do Jeruzaléma (Lk 24,33n).

Pojďme do současnosti. Fara potřebuje opravit a je dobře, že se chystá její oprava. Odborné práce budou dělat profesionálové (elektrikáři, topenáři), mnohé si však můžeme my farníci udělat svépomocí sami. Některou neděli v rámci ohlášek určitě pozve otec Jan nás, farníky na brigádu na faře. Jak se zachováme? Odpovím (samozřejmě s přihlédnutím k momentální rodinné situaci, zdravotnímu stavu a k ostatním okolnostem) tak, že „vstanu a půjdu“?

Petr Janoušek

NEJEN PRO DĚTI

Milé děti a milí čtenáři Jakuba, ve správném časopise ani zpravodaji by neměla chybět rubrika „Pro děti“ nebo alespoň „Pro radost“ nebo také „Chvilka luštění“. Vzhledem k různým významným výročím, která v letošním kalendářním roce jsou, bychom věnovali prostor významným českým patronům, kteří patří do naší historie. Začneme a připomeneme si život sv. Václava. Zajímalo by mne, jestli už někdo z Vás, čtenářů se někdy zúčastnil Svatováclavských slavností ve Staré Boleslavi? Pokud ano, napište mi, prosím, Vaši zkušenost z této poutě. A máme nějaké pamětníky svatořečení sv. Anežky České, Pokud ano, napište mi, abychom mohli Vaše vzpomínky zaznamenat a předat mladé generaci. Kontaktní e-mail: mahav@seznam.cz. Přeji Vám příjemnou chvilku s luštěním a těším se na Vaše postřehy k oběma světcům.

Markéta

KDO BYL SVATÝ VÁCLAV?

Svátek sv. Václava slaví křesťané 28. září. Pro občany České republiky je tento den státním svátkem. Mnoho lidí však ani neví, kdo to sv. Václav byl. Co bychom o této osobnosti měli vědět? Odpověz na otázky a písmena u správné odpovědi napiš dolů do tenjenky. Dozvíš se, kdo byl sv. Václav.

**1. Sv. Václav
žil v:**

KD – 8. století
BO – 9. století
OD – 10. století

**2. Pocházel
z rodu:**

OS – Lucemburků
VÁ – Přemyslovců
MÍ – Slavníkovců

**3. Ve víře ho vycho-
vala babička:**

ÁČ – Anežka
ŠE – Drahomíra
ŽN – Ludmila

**4. Po svém otci
panoval jako:**

ÝA – český kníže
MÁ – český král
OH – český císař



**5. Byl znám tím,
že vykupoval:**

NE – obilí
MO – otroky
UM – ovčí vlnu

**6. Pro svou zemi
usiloval o:**

SÍ – větší území
BÝ – zdravotní péči
UD – mír

**7. Jeho smrt
způsobil bratr:**

RÝ – Boleslav
KÉ – Vratislav
FÓ – Spytihněv

**8. Byl zavražděn
ve Staré Boleslavi:**

PL – v hradní kapli
VL – u vrat kostela
ŠL – v zahradě

**9. Jeho ostatky jsou
v Praze v chrámu:**

AP – sv. Ignáce
AK – sv. Mikuláše
AD – sv. Víta

**10. Je uctíván
jako ochránce:**

AT – Braniborska
AŘ – Čech
OT – Moravy

TAJENKA: SVATÝ VÁCLAV BYL

| | | | | | | | | | |
|--|--|--|--|--|--|--|--|--|--|
| | | | | | | | | | |
|--|--|--|--|--|--|--|--|--|--|

| | | | | | | | | | |
|--|--|--|--|--|--|--|--|--|--|
| | | | | | | | | | |
|--|--|--|--|--|--|--|--|--|--|

| | | | | | | | | | |
|--|--|--|--|--|--|--|--|--|--|
| | | | | | | | | | |
|--|--|--|--|--|--|--|--|--|--|



Vyšlo v Katechetickém věstníku č. 1-2/2008-09; vydalo © Biskupství brněnské.

JAKUB ZPRAVODAJ PŘÍBRAMSKÉ FARNOSTI SV. JAKUBA STARŠÍHO; VYCHÁZÍ DLE POTŘEBY FARNOSTI; ČLENOVÉ RADAKČNÍ RADY: JAN, MONIKA, VOJTA, DANIEL, LÍDA, DAGMAR, JINDŘICH, LUCIE, LUKÁŠ, KATEŘINA, FRANTIŠEK, JOSEF, ANNA, ŠTĚPÁN, HELENA; KONTAKTNÍ ADRESA: JAKUBSKÁ 97, PŘÍBRAM I., 261 01; 318 624 794; FARAPRIBRAM@SEZNAM.CZ; WWW.FARAPRIBRAM.CZ